

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 117:

Forslag til lov om mærkning af tobaksvarer og om tjæreindhold i cigaretter.

Af sundhedsministeren (Ester Larsen).

(Fremsat 17/1 90. Første behandling 23/1 90. Betænkning 26/4 90. Anden behandling 4/5 90. Tillægsbetænkning 22/5 90).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 121 stemmer (S, KF, SF, V, RV, CD, KRF, Steenholdt (Grøn.) og Hugo Holm (UP)) mod 12 (FP).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 67:

Forslag til folketingsbeslutning om en forsøgsordning med nye reaktioner over for unge lovovertrædere (ungdomskontrakter).

Af justitsministeren (Engell).

(Fremsat 3/4 90. Første behandling 19/4 90. Betænkning 23/5 90).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Forhandling

Knud Lind (FP):

Vi lever i en verden, hvor alting stiger og stiger. Det eneste, som er inflationssikret, er politiets opklaringsprocent. Den stiger ikke.

Ud fra det synspunkt mener vi ikke, at vi i dette tilfælde skal koble politiet helt ud. Selv om det her er hjælpeforanstaltninger, så er det jo i forbindelse med kriminalitet, og derfor kan vi ikke stemme for det ændringsforslag, der er stillet.

Carsten Andersen (SF):

Når jeg ikke var så hurtig til at markere, så er det, fordi det af betænkningen fremgår, at Socialdemokratiet vil gøre rede for sin stilling til ændringsforslaget. Og jeg ville selvfølgelig lade mine bemærkninger afhænge af Socialdemokraternes bemærkninger til det ændringsforslag, vi har stillet.

Men det, jeg i denne omgang vil spørge Socialdemokraterne om, er, om der egentlig er en koordination imellem retspolitikere og socialpolitikere i dette spørgsmål. Det forekommer mig lidt underligt, at Socialdemokratiet på forhånd har meddelt, at man stemmer for beslutningsforslaget. Det er jo så en opbakning, som man kan tage og føle på. Det er i hvert fald at jage fingrene helt igennem, for så ligger der jo sådan set en tilkendegivelse af, at lige meget hvordan det går med ændringsforslaget, så støtter man regeringens forslag.

Det, jeg godt vil spørge Socialdemokratiet om, er, om det er en ny socialpolitisk holdning, at man mener, politiet skal være med i det socialpolitiske arbejde og skal være afgørende for de tiltag og de tilbud, som man kan give fra socialforvaltningernes side.

Vi har i udvalgsarbejdet konstateret, at selv om justitsministeren i bemærkningerne til forslaget anførte, at det var noget, der havde været forhandlet med kommunerne, der havde foreslået forsøget, så har der kun været afholdt ét møde. Det er Justitsministeriet, der egenhændigt har skrevet et referat, og man har ikke engang sendt dette referat ud til høring i kommunerne.

Vi har også måttet konstatere i udvalget, at man ikke har drøftet omkostningerne ved forslaget.

Endvidere har vi i udvalget konstateret, at regeringen, socialministeren og justitsministeren ikke engang har forsøgt at få de nuværende ordninger til at fungere. Man har ikke engang

[Carsten Andersen]

forsøgt at få kommunernes socialforvaltninger, politiet eller domstolene til at arbejde hurtigere på dette område ved at få støtte sat ind for unge kriminelle og unge lovovertrædere.

Hvorfor er man så fra Socialdemokratiets side så hurtig til at bakke op om, at man ikke engang skal forsøge at udnytte de eksisterende midler, men blot sætte politiet op ved siden af kommunalforvaltningerne, kommunalbestyrelsen, med hensyn til at bestemme, hvad det er for tiltag over for de unge, kommunerne skal sætte ind?

Jeg afventer med spænding Socialdemokraternes svar på dette spørgsmål.

Pia Gjellerup (S):

Så skal jeg forsøge at udløse spændingen for hr. Carsten Andersen – næppe en spænding, som han kan få opgejlet, hvis det skulle være på et realistisk grundlag.

Vi har brugt megen tid dels ved førstebehandling, dels ved udvalgsbehandlingen, på at få afdækket, hvad dette forslag, som er fremsat af regeringen, reelt betyder af ændringer i forhold til, hvad man ville kunne komme igennem med at lave med de regler, vi har i dag.

Vi har faktisk et meget klart svar i Retsudvalget, som går ud på, at man stort set kunne lave det, der lægges op til, og at det her bare er en ekspeditionssag for endnu en gang at kunne reklamere for, at man gør noget på dette område fra regeringens side.

Vores svar er, at nu sætter man nogle bogstaver på. Man ulejliger oven i købet Folketinget med et beslutningsforslag, hvilket man slet ikke havde behøvet, fordi det i realiteten ingenting indeholder, som man ikke kunne have gjort i dag.

Det, der så er diskussion om – og så vidt jeg kan forstå, tror SF, at der er store problemer med det i Socialdemokratiet, hvilket kunne tyde på, at der må være problemer andre steder, sådan som hr. Carsten Andersen fremstiller det – det er spørgsmålet, om politiet skal være medvirkende i hele den proces, som udgøres af det, man nu af uransagelige årsager kalder ungdomskontrakter og ikke, som de oprindeligt blev kaldt, sociale kontrakter.

Ifølge det forslag, der er udarbejdet, og som vi har haft til behandling, er det sådan, at efter indgåelsen af en ungdomskontrakt mellem den pågældende unge, den pågældende unges fa-

milie eventuelt, og de sociale myndigheder skal denne kontrakt til godkendelse hos politiet. Det mener SF ikke at denne kontrakt skal. Det mener vi i Socialdemokratiet. Der kan være mange gode grunde, der taler for, at den rent faktisk skal det.

For det første erstatter denne kontrakt en hidtidig procedure, hvor politiet står som anklagemyndighed, står som den ene part ved domstolene. Det er det, der ikke skal ske mere. Nu overlader politiet en kontraktsudarbejdelse til den unge og til de sociale myndigheder, mod at politiet efterfølgende får lejlighed til at se, at det resultat, der kommer ud af en kontrakt, vil være, hvad man kunne forvente at politiet ville have procederet på, hvis det foregik ved domstolene.

Jeg må så sige for det andet, at jeg synes ikke mindst, det er vigtigt, at politiet derved også får et ansvar for at bedømme, hvad der sker, og for at følge op i forhold til, hvad der er sket.

Det er af stor betydning, at vi får lavet et ungdomskontraktkompleks, hvor vi ikke skal opleve, at politiet efterfølgende, fordi der fortsat vil være store problemer, som vi heller ikke kunne løse med dette forslag, siger: Jamen vi syntes heller ikke, at det var blevet godt, og vi har ikke lod eller del i det.

Vi synes fra Socialdemokratiets side, at det er vigtigt, at de, der er involveret i hele området i forhold til lovovertrædere, også får andel i ansvaret for de løsninger, som vi kan frembringe.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Så fik jeg af den retspolitiske ordfører for Socialdemokratiet klart at vide, at ændringen ligger i, at politiet får et ansvar for det sociale arbejde. Det er så det, der er meldingen fra Socialdemokratiet, og det er det socialpolitiske skift i Socialdemokratiet: Politiet får et medansvar for det sociale arbejde.

Det er rigtigt, at vi i Retsudvalget har fået det svar, at stort set alle de tiltag, der ligger i beslutningsforslaget, kan udføres efter de gældende regler, blot med den lille undtagelse, at politiet efter de gældende regler ikke er medunderskriver på nogen aftale eller på noget forhold imellem de sociale myndigheder, kommunalbestyrelsen, forældrene og den unge.

Det, der er ændringen – og det er en ganske betydelig ændring i socialpolitikken – er, at po-

[Carsten Andersen]

litiet sættes ind som aftalepartnere i socialt arbejde, og at politiet kommer ind og skal være medansvarlig i socialt arbejde.

Det, der er forskellen mellem politiets arbejde og de sociale myndigheders arbejde, er, at de sociale myndigheders arbejde hviler på et samarbejde og på et tilbud, medens politiets arbejde hviler på kontrol, opklaring og efterforskning. Det er to ganske forskellige udgangspunkter for et arbejde.

Det, der er SF's holdning, er ikke, at vi er imod, at politiet har en social forståelse, og at politiet også har indsigt i, hvad det er, der sker på det sociale område, men at en sammenblanding af politimæssige opgaver og sociale opgaver er yderst uheldig.

Jeg synes da, det ville være meget rart, hvis der var en fra Socialdemokratiets socialpolitiske gruppe, som måske ville bekræfte eller i alle tilfælde tage stilling til det her punkt.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Det kunne være hensigtsmæssigt, om hr. Carsten Andersen hørte efter, hvad der blev sagt, når han afæsker os et svar, hvad vi ganske frivilligt vil give, da vi har givet til kende i betænkningen, at vi vil redegøre for vores stilling til SF's ændringsforslag. Det ville være hensigtsmæssigt, hvis vi derved kunne undgå at få den slags fortolkninger, som hr. Carsten Andersen gav af mit indlæg før.

Det er ikke spørgsmålet om, at politiet skal udføre socialt arbejde. Dette forslag handler om, at man iværksætter en anden måde at få behandlet unge lovoertrædere på. Den anden måde kommer til verden ved, at politiet overgiver en sag til de sociale myndigheder, som forhandler med den pågældende unge. Det resultat, der kommer ud af det, bliver forelagt politiet til godkendelse, og derefter er det socialt arbejde og ikke politimæssigt arbejde.

Derved sker der altså en forskydning, og det er det andet, der er vigtigt i svaret til hr. Carsten Andersen. Der sker en forskydning fra politiarbejde til socialt arbejde.

Og så skal jeg i øvrigt sige til hr. Carsten Andersen, at jeg taler på Socialdemokratiets vegne, og at hr. Carsten Andersen ikke behøver at prøve at se efter forskellige konflikter. Han må hjertens gerne interessere sig for, om der er mange meninger i Socialdemokratiet, men han

kan også blive afkræftet – selv om jeg ikke tror, at hr. Carsten Andersen vil det, efter hvad jeg kunne høre på hans indlæg – fordi formålet med debatten her øjensynlig er at skabe en konflikt mellem, hvad der laves af socialvæsenet, og hvad der laves af politiet.

Jeg synes, det er en kunstig konflikt, og jeg synes, det er i modstrid med, hvad vi i øvrigt har debatteret under dette forslag, hvor det væsentlige har været at pointere, at muligheden for at få et ordentligt socialt arbejde, muligheden for at få socialvæsenet til at løse de opgaver, som i et større omfang blev henlagt til socialvæsenet, ville være, at der var ressourcer på det område, og det er ikke spørgsmålet om en formel godkendelse hos politiet.

Jeg synes, at det er trist, at hr. Carsten Andersen drejer debatten væk fra det, der i virkeligheden var væsentligt i debatten, men det er altså desværre sket; men ikke fra vores side.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Fru Pia Gjellerup, jeg har ikke misforstået, for det, jeg hørte ganske klart, og det, som jeg også tog udgangspunkt i, var, at fru Pia Gjellerup sagde, at politiet får et ansvar for socialt arbejde. Jeg har overhovedet ikke sagt, at politiet løste sociale opgaver.

Det er ikke rigtigt, når fru Pia Gjellerup siger, at nu gør vi det på en anden måde, for det har jo altid været sådan i tiltalefrafaldssager, at politiet gav en indstilling til domstolene om de vilkår, som de sociale myndigheder foreslog og satte op. Politiet har altid haft indflydelse og kunnet give nogle kommentarer til domstolene med hensyn til, om de syntes, vilkårene var rigtige, eller om de syntes, vilkårene var forkerte, for dårlige.

Det, vi har konstateret, er, at hverken de sociale myndigheder eller politiet eller domstolene har set særlig alvorligt på disse sager, har fremskyndet dem eller har fulgt vilkårene om deres overholdelse op. Og under udvalgsarbejdet har vi fået afklaret, at man heller ikke har gjort noget for at få opprioriteret dette område.

Fra SF's side forsøger vi ikke at opflamme en eller anden konflikt imellem politiet og socialvæsenet. Vi mener, at vi har et godt politi, og vi mener, at politiet skal støttes i at udføre de opgaver, som det har. Vi mener også, at vi har et rimelig godt socialvæsen. Der mangler nogle

[Carsten Andersen]

ressourcer også her, og det skal støttes i de opgaver, det har. Men det er to vidt forskellige typer opgaver, som man ikke kan blande sammen, og når man blander opgaveløsningen i de to myndigheder sammen, opstår der noget mismask. Så sker der nogle konfrontationer, og så kan der være en rimeligt begrundet angst for, at der også sker overlevering af nogle arbejdsopgaver fra den ene myndighed til den anden, som vil være uheldig.

Det er det, vi taler imod. Vi vil ikke proppes ned i en eller anden holdning, hvorefter vi siger, at der er en konflikt imellem de to områder. Men det er to områder, som har vidt forskellige samfundspolitiske opfattelser, og det er derfor, at vi har stillet ændringsforslaget.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Så skal jeg jo næsten – selv om det er mig imod – prøve at misforstå hr. Carsten Andersen til sidst, nemlig at det skulle tolkes sådan, at hr. Carsten Andersen ikke mener, at man skal forsøge at løse konflikter i forhold til unge lovovertrædere ved at lade socialvæsenet løse nogle flere opgaver, end det hidtil har gjort.

Jeg har en kommentar til, hvad hr. Carsten Andersen har sagt her senest, nemlig at det værste, der kan ske med det maleri, hr. Carsten Andersen tegnede af politiets godkendelse eller mulige mangel på samme, er det, der hidtil har været gældende, nemlig at sagen så blev behandlet ved domstolene. Det er altså det værste, der kan ske, og jeg kan forstå på hr. Carsten Andersens seneste bemærkninger, at det ville hr. Carsten Andersen faktisk foretrække, idet han mener, at de sociale myndigheder ikke skal indblandes i dette spørgsmål overhovedet.

Endelig kan jeg om de andre ting, som jeg oplever bliver gentaget som fordrejninger i forhold til, hvad der er sagt heroppe, kun sige, at når hr. Carsten Andersen ikke vil høre efter, så må jeg henvise ham til at læse, hvad jeg har sagt i mine seneste indlæg. Det kommer relativt hurtigt på tryk.

Formanden:

Hr. Carsten Andersen har bedt om en kort bemærkning. Jeg håber, vi efterhånden kan slutte de korte bemærkninger om denne sag.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Fru Pia Gjellerups sidste indlæg afslører desværre, at ordføreren for Socialdemokratiet ikke har sat sig ind i forslaget med den dybde, som argumentationen lader forstå.

De kontrakter, der bliver lavet efter forslaget, skal godkendes efterfølgende af domstolene, fru Pia Gjellerup. Det er det, der er problemet i det. Med den ordning, som vi har, og som man egentlig bare kunne stramme op og få til at fungere, skyder man lige pludselig det ind, at politiet skal godkende, skal være kontraktpartner i disse ting. I øvrigt fortsætter det som hidtil, nemlig med at kontrakten oversendes til statsadvokaten, til domstolene, med henblik på accept af, at kontrakten er indgået, og at der siden hen kan laves et tiltalefrafald.

Det, som vi altså har fået konstateret, er, at Socialdemokratiet har lavet et sporskifte i sin socialpolitiske holdning, og det må vi så tage til efterretning.

Justitsministeren (Engell):

Jeg er meget tilfreds med, at vi, her inden Folketinget går på sommerferie, får vedtaget beslutningsforslaget om ungdomskontrakterne. Jeg mener i modsætning til fru Pia Gjellerup, at det er et godt forslag, som også indeholder væsentlige nyskabelser, først og fremmest fordi vi herved får mulighed for umiddelbart at kunne iværksætte hurtige reaktioner i forhold til unge lovbydere.

Jeg mener også, som jeg har givet udtryk for, at forslaget lægger op til en mere fast og konsekvent holdning over for lovovertrædere. Det er med til at styrke de unges ansvarsbevidsthed, og det er også med til at give dem et perspektiv, som forhindrer, at de havner i et permanent kriminel mønster.

Fru Pia Gjellerup sagde, at efter hendes opfattelse var der ikke de store forskelle på det, dette forslag indeholder, og så de muligheder, man har i dag efter gældende lovgivning. Hertil vil jeg sige, at for det første betyder forslaget, at vi får en strammere og mere håndfast ordning på det område.

For det andet – og det er det helt afgørende – lægges der op til hurtigere afgørelser. Man får ikke, sådan som situationen er i dag, den lange tid fra en begået forseelse og til, at der meddeles et tiltalefrafald. Tværtimod er der her lagt

[Justitsministeren]

op til en hurtig proces i den forstand, at der fra den begåede forseelse og frem til, at en ungdomskontrakt indgås, altså at sanktionen iværksættes, ungdomskontrakten træder i kraft, forløber et væsentlig kortere tidsrum. Det er det, der er det primære sigte i den forsøgsordning, som vi nu hurtigt vil gå i gang med at etablere.

Så skal jeg blot sige om SF's ændringsforslag, at det efter min opfattelse vil være helt i strid med grundlæggende principper i retsplejeloven, når vi taler om behandlingen af straffesager. Det er noget fundamentalt i strafferetsplejen, at den offentlige påtale, bortset fra nogle helt specielle særlovsovertrædelser, tilkommer statsadvokaten og politiet, og det vil altså sige anklagemyndigheden. Det er anklagemyndigheden, som afgør, om tiltale skal rejses, og som gennemfører straffesagen for det offentlige, hvis tiltale rejses.

Derfor vil SF's ændringsforslag, som det er udformet, være helt i strid med retsplejelovens ordning for påtalekompetencen.

Jeg må da også sige, at det argument, som hr. Carsten Andersen genfremsatte her fra talerstolen, om, at man ikke skal sammenblande politiets arbejde med socialt arbejde, efter min opfattelse er uholdbart. En uhensigtsmæssig sammenblanding ville det netop være, hvis politiet blev koblet ud af disse sager. Så ville det være de sociale myndigheder, der stod med det fulde ansvar, og de ville få status som en slags anklagemyndighed. Jeg tror faktisk også, at de fleste repræsentanter for socialvæsenet vil være tilfredse med, at det er politiet, der afgør, om sagen skal gennemføres som en traditionel straffesag.

SF's ændringsforslag må jeg derfor klart afvise. I øvrigt vil jeg udtrykke tilfredshed med, at der står et så stort og bredt flertal i Folketinget bag gennemførelsen af denne forsøgsordning med ungdomskontrakter.

Carsten Andersen (SF):

Denne debat bærer meget præg af, at fortaleseren for det her hele tiden søger at få debatten til at handle om noget andet end det, den egentlig handler om.

Når justitsministeren står her på talerstolen og siger, at dette forslag indebærer en lang række nye ting, så er det ganske i strid med de oplysninger, som justitsministeren har givet til

Retsudvalget. Der siger justitsministeren, at der faktisk ikke er noget nyt i forslaget, som ikke kan udføres med de midler, vi har i øjeblikket, undtagen at politiet er medunderskrivere på kontrakterne. Det er det eneste nye, der er i forslaget. Men justitsministeren har alligevel behov for at sige, at det er en hel nyskabelse inden for dette område.

En anden ting, som justitsministeren vildleder Folketinget med, er ved at sige, at SF kommer med et forslag, som fratager politiet indstillingsret til tiltale og bedømmelsen af, hvorvidt der skal ske tiltalefrafald. Jeg vil bede justitsministeren om at læse ændringsforslaget og bemærkningerne, for vi skriver i bemærkningerne:

»Ændringsforslaget fratager politiet en godkendende kompetence af de ungdomskontrakter, der er udarbejdet af socialforvaltningen.«

Det, vi siger, er, at politiet ikke skal være medunderskrivere, men selvfølgelig skal politiet da bære ungdomskontrakterne videre og give deres indstilling til domstolene, sådan at domstolene på baggrund af, hvad socialvæsenet og politiet siger, tager stilling til, om der skal ske tiltalefrafald med de vilkår, som er foreslået i ungdomskontrakten.

Vi mener, der skal være den balance i et samfund, at der er en tiltalemyndighed, der er en hjælpeforanstaltning over for de unge, og der er en dømmende myndighed, og det er dem, der skal arbejde på denne måde. Vi fratager ikke politiet ansvaret for at fortælle domstolene, at denne unge ikke kan fungere med de forslag, som de sociale myndigheder lægger frem, eller om det mener, at der skal stilles nogle andre vilkår. Det er vi helt indforstået med, men vi er ikke indforstået med, at politiet er medunderskriver på de kontrakter, fordi det er de sociale myndigheder, der skal bære disse ting igennem, det er ikke politiet.

Det klæder ikke justitsministeren at vildlede Folketinget på den måde.

Justitsministeren (Engell):

Jeg mener helt klart ikke, der er tale om vildledning. Med hensyn til det første punkt, hr. Carsten Andersen gjorde gældende, så er der jo tale om, at vi gennemfører en ordning, som har en hjemmel, og hvor vi netop – som jeg sagde i mit tidligere svar – lægger op til en langt hurtigere afgørelse i disse sager. Det er det, som efter min opfattelse er det nye.

[Justitsministeren]

Og når det gælder det andet spørgsmål, må jeg fastholde det, jeg sagde i min første besvarelse. Som jeg læser SF's ændringsforslag, vil det betyde, at politiet kobles ud, og det er efter min opfattelse ikke rigtigt; politiet bør have sin plads i dette samarbejde med udformning af ungdomskontrakter, sådan som forslaget er udformet, og det støttes jo heldigvis også af et flertal herinde.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg forstår i og for sig godt, at justitsministeren har behov for at gøre dette her til en vældig historie på det kriminalpolitiske område. Det er reelt, hvad der er kommet ud af regeringens vældige oplæg om ungdomskriminaliteten: et beslutningsforslag, der er fremsat for Folketinget, et beslutningsforslag, hvori det ikke er lykkedes ministeren bare med det mindste gran af sandsynlighed at godtgøre, at der ligger et afgørende gennembrud for noget som helst. Og hvad gør justitsministeren så? Bruger ord som hurtige reaktioner, mere fasthed og mere konsekvens, strammere og mere håndfast.

Hvad er det ved den gældende tiltalefrafaldsordning, der har hindret socialforvaltningerne i at gå ind, hvis politiet har underrettet socialforvaltningen, når de havde fået fat i synderen? Hvad har hindret, at socialforvaltningerne går ind i den gældende tiltalefrafaldsordning? Pengene.

Derfor vil jeg gerne spørge justitsministeren: Vil justitsministeren sammen med socialministeren sørge for, at der kommer flere penge på bordet til socialforvaltningernes arbejde med disse unge mennesker?

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Justitsministeren sagde, at med disse nye regler ville man kunne arbejde betydelig hurtigere, og at man nu ville få et regelsæt, som styrede det her. Jeg må bede justitsministeren, selv om han måske ikke er meget for det, om at sætte sig ind i cirkulæret om bistandsloven, for cirkulærets punkt 40 om råd og vejledning omtaler lige præcis den gruppe unge mennesker, som vi her taler om. Men man har intet gjort for at sikre, at punkt 40 i dette cirkulære bliver overholdt, hverken af politiet, de sociale myndighe-

der eller domstolene. Hvis der havde ligget intentioner om at få dette arbejde i gang, så havde Justitsministeriet taget fat dér og sagt: Det er her, vi vil vise vores vilje til at bakke disse unge mennesker op.

Formanden:

Hr. Knud Lind for en kort bemærkning, og derefter giver jeg ordet til justitsministeren.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Der har nu været sådan et stort pres både fra Socialdemokratiets side og fra SF's side om det sidste, der mundede ud i et spørgsmål fra hr. Leif Hermanns side, om man ville komme med flere ressourcer til den sociale sektor. Derfor vil jeg godt – for vi har jo også taget en beslutning om dette forslag – spørge justitsministeren, om ministeren kan bekræfte, at kriminaliteten igennem mange år på trods af stærkt forøgede udgifter i den sociale sektor er steget og steget blandt de unge. Og tror ministeren efter disse kolde statistiske tal, at det, at man giver nogle nye ydelser, bare smider flere penge i grams til socialforvaltningerne, nu pludselig skulle vende hele bøtten og ændre det alt sammen, så det blev godt?

Og samtidig ved man, at det er de samme partier, som vil koble politiet fra. Man får til slut det indtryk, at her er tale om nogle ganske uskyldige mennesker, men realiteten er jo, at de har lavet et eller andet, inden disse foranstaltninger skal sættes i kraft, det må vi trods alt erkende. Så langt må vi jo nok kunne blive enige. Derfor vil jeg stærkt advare justitsministeren mod, at han ryger på den vogn, der netop kom fra hr. Leif Hermann.

Justitsministeren (Engell):

Det fremgår jo af en række af de besvarelser, som jeg har givet Folketingets Retsudvalg, at vi her taler om en forsøgsordning, som vi forventer skal afholdes inden for de eksisterende økonomiske rammer. Og det vil sige, at det netop er gennem det, der kommer ud af forsøgsordningen, at vi så må tage stilling til, om der på et senere tidspunkt skal ske nogen omflytning af de økonomiske ressourcer.

Der er altså ikke med forslaget her lagt op til, at vi skal begynde at bytte penge mellem for-

[Justitsministeren]

skellige ministerier eller styrelser, men at vi holder det inden for eksisterende rammer, og når så forsøgsordningen har kørt i en periode, kan vi i Folketinget og i regeringen gøre op, om der er grundlag for en ændret fordeling.

Jeg må dog gøre opmærksom på, at en stor del af de opgaver, som vil påhvile politiet og de sociale myndigheder i forbindelse med forvaltningen af ungdomskontrakterne, er opgaver, som man faktisk allerede har i dag. Det er også et svar til hr. Knud Lind. Der ligger altså ikke med forslaget her nogen tanker om en ændret ressourcefordeling imellem Justitsministeriet og Socialministeriet eller mellem styrelser og myndigheder.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Afstemning

Ændringsforslaget til teksten forkastedes, idet 21 stemte for, 112 imod.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 112 stemmer (S, KF, V, FP, RV, CD, KRF, Steenholdt (Grøn.) og Hugo Holm (UP)) mod 21 (SF).

Formanden:

Om denne vedtagelse vil der nu blive givet meddelelse til justitsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 227:

Forslag til lov om ændring af personskatteloven. (Forhøjelse af bundfradraget for 6 pct.-skatten).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 2/5 90. Første behandling 9/5 90. Betænkning 23/5 90).

I betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Uden for betænkningen var der stillet 3 ændringsforslag af Jens Thoft (SF) (se nedenfor).

Ændringsforslag

Af Jens Thoft (SF):

Til titlen

1) Titlen affattes således:

»**Forslag**
til

Lov om ændring af ligningsloven
(Forhøjelse af grundbeløbet og satsen for 3 pct.-fradraget)«.

Til § 1

2) Paragraffen affattes således:

»§ 1

I lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 660 af 19. oktober 1989, som senest ændret ved § 27 i forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om regulering af overførsler m.v. (Ændrede reguleringsbestemmelser) (L 224) som vedtaget af Folketinget den 17. maj 1990, ændres i § 8 F, 1. pkt., »3 pct.« til: »5 pct.«, og i 1., 2. og 3. pkt. ændres »3.200 kr.« til: »3.500 kr.««

Til § 2

3) Paragraffen affattes således:

»§ 2

Loven har virkning fra og med indkomståret 1992. For indkomståret 1991 udgør procentsatsen i ligningslovens § 8 F, 1. pkt., 4,5 pct., og grundbeløbet i 1., 2. og 3. pkt. udgør 3.400 kr.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Ændringsforslaget er en konsekvens af ændringsforslag nr. 2 og 3, idet bestemmelserne om 3 pct.-fradraget findes i ligningsloven og ikke i personskatteloven.